

JazzButlletí

maig juny 2023 Publicació de l'Associació de Músics de Jazz i Música Moderna de Catalunya

160

Premis de l'AMJM: parlem amb els/les guardonades · Participació a Jazzahead 2023 · 40 anys de Fresh Sound: entrevista a Jordi Pujol · Nova programació de l'Hora del Jazz 2023 · Dystonia focal · Novetats discogràfiques

AUTORS I AUTORES, paisatge sonor d'un país

societat general d'autors i editors

fundació **sgae**

Sumari

Objectius AMJM / Crèdits	4	Nova programació de l'Hora del Jazz 2023	18
Editorial	5	Distonia focal	19
Festa dels Premis de l'AMJM: entrevistes	6	 Novetats discogràfiques	20
Participació a Jazzahead 2023	13	Serveis i empreses en conveni	22
40 anys de Fresh Sound: entrevista a Jordi Pujol	15		

EDICIÓ I REDACCIÓ MARTÍ FARRÉ SENDER
 COORDINACIÓ MARTÍ FARRÉ SENDER I VIOLA MELEGA
 COMISSIÓ EDITORIAL GUILLEM ARNEO GAUTE I RICARDO THEM HARTMANN
 DISSENY I MAQUETACIÓ MARIANA MILEI VILA
 CORRECCIÓ JORDI CASTELLS ROCA
 DIPÒSIT LEGAL B-3.600/94
 IMATGE DE LA PORTADA OLIVER ADELL TORNE

L'AMJM NO S'IDENTIFICA NECESSÀRIAMENT AMB LA TOTALITAT DE LES OPINIONS
 EXPRESSES EN ELS ARTICLES DE COL-LABORADORS QUE REULL AQUESTA PUBLICACIÓ.

JUNTA DIRECTIVA

PRESIDENT GUILLEM ARNEO GAUTE
 VICEPRESIDENT ARECIO GONZÁLEZ AVEDILLO
 SECRETARIA NOEMÍ OSORIO ÚBEDA
 TRESORER IGNASI TERRAZA TORRA
 VOCALS RICARDO THEM HARTMANN, PAU BOMBARDÓ ORIOL
 ADRIÀ CLARAMUNT, ROGER MIR, MARTÍ CARRASCO
 COL-LABORADORS ESPECIALS VICENS MARTÍN PIQUER
 NÚMERO DE SOCIS 279
 GERENT ÀNGELS CIVIT
 COMUNICACIÓ VIOLA MELEGA

COL-LABOREN:

L'AMJM FORMA PART DE:

AMJM
 ASSOCIACIÓ DE MÚSICS
 DE JAZZ I MÚSICA
 MODERNA DE CATALUNYA

PASSEIG COLOM, 6 · LOCAL 4 · 08002 BARCELONA
 TEL.: 93 268 47 36
 HORARI D'ATENCIÓ AL PÚBLIC:
 DE DILLUNS A DIVENDRES DE 9 H A 14 H
 amjm@amjm.org · www.amjm.org

Objectius de l'AMJM:

- **Representar i defensar els interessos professionals, econòmics, laborals, socials i culturals dels seus associats.**
- **Proporcionar serveis i assessorament als afiliats, especialment en qüestions jurídiques, econòmiques i de gestió.**
- **Fer promoció de la música i activitats dels socis**
- **Treballar i col·laborar amb altres entitats i institucions per a la promoció i millora de les condicions dels músics a Catalunya, Espanya i Europa.**
- **Estimular, donar suport, promoure i impulsar totes aquelles accions i iniciatives que vagin en benefici del col·lectiu de músics.**

Un bolo no fa estiu, ni dos gira

Fa escassos minuts m'he assabentat de la defunció de **Marcos** (de nom Vicente) també conegut com "Marcos el del Rubicón". Ell regentava un d'aquests locals, El **Rvbicon**, en els quals una persona, amb actitud totalment heroica i contra vent i marea, amb poca o nul·la ajuda, decideix programar música en directe cada setmana. Segur que molts dels associats han passat per aquí, aquest oasi en aquesta terra de ningú que és Cantàbria, de pas entre Catalunya i un altre bolo en un festival, o enmig d'una gira de promoció. A propòsit de tot això em ve al cap com de necessàries són les persones com en Marcos, que decideixen apostar per la Cultura encara que sigui un maldecap, o com em va dir un altre homòleg d'ell, encara que el fet de programar t'ho llevi tot com un fill ionqui. I és que enguany, quan cada vegada més tot és pugna en les xarxes per destacar, sembla que les petites sales queden diluïdes davant l'omnipresència d'esdeveniments de més pressupost, però que necessari que és aquest viure que són les petites sales per a donar el tret de sortida a nous projectes, artistes emergents, i per què no, al públic de veritable proximitat.

Cert és que en aquestes sales, com a treballadors que som, trobem sovint condicions i peticions molt precàries, que fa falta millorar. La inversió de les institucions en grans festivals i esdeveniments és innegable, inexorable i inajornable. Però igual que en el futbol de base el **Racing** i el **Rubicón** de Santander són planter dels grans equips *festivaleros*, necessitem un suport institucional a Catalunya a les petites sales. L'**ASACC** serveix com a bastió per a cobrir aquesta gran necessitat que tenim de la música a les sales, però cada vegada més la competència amb les plataformes digitals i un altre estil de vida, el dels joves, fan més difícil aquesta pugna.

Parlant de joves, dono gràcies al fet que a la junta de l'AMJM hem tingut una alenada d'aire fresc amb la incorporació del **Martí Carrasco**, **Adrià Claramunt** i **Roger Mir**, perquè aportin aquesta visió de la generació jove que tanta falta ens fa. Faig una crida gairebé desesperada perquè els associats tractin d'involucrar els joves en aquest forassenyat projecte que és l'associacionisme. Fa una estona comentava amb un company d'un sindicat com de difícil que és, cada vegada més, involucrar la gent en aquesta societat cada vegada més individualista, més centrada en el *like* i menys en el fet de donar sense esperar res a canvi.

D'altra banda, estem ultimant la preparació de la pròxima "L'hora del Jazz 2023". He tingut el gust de participar en la selecció i m'alegra veure l'enorme

qualitat de les propostes rebudes. L'elecció dels grups que tocaran enguany a la plaça de la Vila de Gràcia no és fàcil: atendre els criteris de pluralitat perquè aconseguim formar una imatge de l'actualitat de la música moderna a Catalunya és una àrdua tasca, però crec que ho hem aconseguit. M'agradaria animar els associats que en endavant es proposin formacions i estils més diversos. Fa anys vàrem incorporar l'afegit "música moderna" al nostre nom per donar cabuda a tota aquella música que la gent (quina gent?!) no entén com a jazz (què és el jazz?) i m'encantaria veure una representació de tot això en la nostra associació. Som una associació de músics plural abans de res.

Llegeixo en un prestigiós diari que segons la **RIAA** dels EUA per primera vegada des de 1987 el vinil desbanca el CD en vendes de format físic. Com a entusiasta comprador de vinils que soc, em sembla totalment normal, tothom sap que el vinil mola molt més! Per descomptat, si has arribat llegint fins aquí, és que t'agrada prendre't les coses amb calma i segur que també t'agraden els vinils. Però a propòsit d'això, què passa amb l'streaming? Dades: el 2022 **Spotify** va ingressar 11.730 milions d'euros. Pregunta: tens discos a Spotify? Segona pregunta: alguna vegada has cobrat alguna cosa per les teves reproduccions? Perquè jo no. I en tinc diversos. Fa uns vint anys, en plena expansió de la pirateria, se'ns va vendre l'streaming com la gran salvació i democratització per a donar a conèixer les nostres propostes musicals. A costa de què, em pregunto. A mi m'anava molt millor venent els meus discos en els concerts, fins i tot. Mereix reflexió l'assumppte, i potser començar a organitzar-nos per a un repartiment just per reproducció.

Mentre repasso aquest escrit m'assabento de la convocatòria d'eleccions generals. Una mala notícia per al sector, donat que **Pedro Sánchez** tanca la possibilitat a aprovar algunes lleis (seixanta en total) entre les quals hi ha la de l'Estatut de l'Artista, d'ensenyaments artístics, del cinema i la cultura audiovisual... Entre d'altres.

Com a colofó a aquest erràtic editorial, comentó que vaig veure, gairebé perplex, el fet que la coneguda xarxa social que tothom utilitza no té l'etiqueta predefinida *Música* per a etiquetar un vídeo. Cada vegada tot em sembla més superflu, i tant de bo pogués ser un Marty McFly per a tornar al passat. És el que té fer-se gran.

Arecio Smith · Vicepresident de l'AMJM

L'AMJM lliura els Premis de 2023

Entrevistes: **Martí Farré**

El passat dimecres 15 de març va tenir lloc la festa anual dels Premis de l'AMJM. Com és costum, l'esdeveniment va servir per reunir un bon gruix del sector del jazz a casa nostra. Músics, programadors, productors, gestors, periodistes i altres professionals del món de la cultura van fer d'aquest acte, un cop més, un èxit aclaparador. Una altra tradició dels Premis és canviar d'ubicació cada any, amb l'objectiu de recórrer la ruta del jazz en viu a la capital catalana. L'indret triat aquest any va ser el **Jamboree Jazz Club**, seu també de la fira **Jazz I Am 2023**, la mateixa setmana.

Conduïda per l'humorista **Diego Burián** i amb les actuacions d'**Alba Careta Grup** i **Laura Simó**, l'AMJM va lliurar sis guardons. El primer de tots, el **Premi Jove Talent**, va ser per a la trompetista, cantant i compositora **Alba Careta**. Nascuda a Avinyó (Bages), el 1995, Careta s'ha format a l'ESMUC i als Països Baixos, als conservatoris de la Haia i Amsterdam. En l'actualitat, és una de les músiques més dinàmiques i amb més personalitat pròpia entre les noves fornades del nostre jazz. Tot i la seva joventut, ja ha actuat amb músics i formacions de renom internacional. També ha signat una prolífica obra en solitari amb el seu grup, amb el qual presenta aquest any el tercer treball, *Teia* (Microscopi). A més, col·labora amb artistes com Rodrigo Laviña y su Combo i l'Orquestra de Músiques d'Arrel de Catalunya (OMAC).

El **Premi al Treball Discogràfic** va ser per a **Temps Record**, segell discogràfic de Terrassa que celebra el 25è aniversari. Amb vora 2.000

referències i un catàleg amb un ampli ventall de gèneres i estils, ha publicat treballs d'artistes com ara Sant Andreu Jazz Band, Barcelona Jazz Orquestra —amb Jon Faddis i Nicholas Payton—, Andrea Motis, Josep Maria Farràs, Ivó Oller, Paula Domínguez, Luna Cohen, Gemma Abrié & Josep Traver, Joan Mar Sauqué i un llarg etcètera de grans figures de la música catalana. Temps Record atresora vint-i-cinc anys de passió per la música, amb un tracte sempre proper i diàfan amb els artistes.

Cantant de jazz, traductora i intèrpret és **Laura Simó**, que va rebre el **Premi a la Trajectòria**. Amb més de tres dècades de carrera, Laura Simó és un nom imprescindible per entendre la història del jazz vocal a escala nacional. De mitjans dels vuitanta ençà, ha fet feina amb figures de la categoria de Lucky Guri, Francesc Burrull, Tete Montoliu, Juan Carlos Calderón, Jordi Sabatés, Horacio Fumero, Pedro Ruy Blas, Francesc Capella i Carme Canela, entre d'altres. Amb un peu en diversos àmbits —del jazz al groove, passant per la música per a films— ha enregistrat una quarantena de discos a títol propi i ha actuat en escenaris com el Palau de la Música i el Carnegie Hall de Nova York.

De Santander van arribar els responsables de **Musicant** per rebre el **Premi a l'Associacionisme**. Fundada l'any 2020, l'**Asociación de Músicos de Cantabria** impulsa la unió dels músics de Cantàbria per defensar els interessos d'aquest col·lectiu davant l'Administració. Els seus objectius: dignificar la professió de músic,

regular el sector, fomentar la presència d'artistes càntabres a les programacions locals i difondre la seva obra entre la societat càntabra.

Per la seva banda, el **Café Central**, un dels clubs de jazz més importants de l'Estat, ha celebrat enguany quaranta anys de trajectòria. Els seus responsables van recollir el **Premi a l'Impuls de la Música en Viu**. Situat al centre de Madrid, el Café Central és un dels llocs més emblemàtics de la capital espanyola, un equipament cultural per on han passat i passen grans figures del jazz i gèneres afins. Amb més de 14.000 actuacions, la seva tasca ha estat reconeguda per mitjans de referència. El Café Central, a més, manté un vincle històric amb l'escena catalana. Hi han actuat artistes com Tete Montoliu, Ignasi Terraza, Lluís Coloma, Andrea Motis, Joan Chamorro, Jordi Rossy i Joan Mar Sauqué, entre d'altres.

Finalment, el **Premi Especial de la Junta Directiva** va ser per al contrabaixista **Nono Fernández**. Nascut a Benalup-Casas Viejas (Cadis), el 1961, viu i treballa a Barcelona des del 1984, quan va arribar després d'iniciar-se en el jazz a Sevilla. Format al Taller de Músics, va fer feina als vuitanta amb Ignasi Terraza, Pau Bombardó i, molt especialment, amb Tete Montoliu. Als noranta, va formar part de la Big Band Jazz Terrassa i, més endavant, va treballar al servei de Jon Faddis, Randy Brecker, Horace Parlan, Jimmy Griffin, Idris Muhammad, Sean Levitt, Deborah Brown i altres celebritats del jazz. Discapacitat des de l'any 2009, és també un exemple de superació.

Què significa per a tu haver rebut el Premi a Jove Talent?

Molta alegria i molta il·lusió. Em sento com una formigueta que va fent de mica en mica el camí, tan bé com puc, i aquestes coses són com una empenyeta, un cop d'aire que t'ajuda a seguir amb el que estàs fent.

Un dels mèrits que destaca l'Associació per donar-te el premi és la gran multiplicitat de propostes i d'estils que toques: jazz, hip-hop, música tradicional...

Crec que és un dels meus trets característics. Hi ha molta gent que toca jazz tradicional, ho fa súper bé i m'encanta escoltar-los i gaudir-ho, però a mi potser no em representa tant. Estudiar tots aquests anys m'ha servit per poder connectar amb altres músiques. M'agrada molt tocar amb gent molt diversa, amb llenguatges molt diferents i poder connectar la música que jo he estudiat amb la seva. Trobo que és molt enriquidor.

El reconeixement és també per la teva pròpia obra, pel teu grup, amb el qual estàs presentant el tercer treball, *Teia* (Microscopi, 2022), un títol relacionat amb el foc, és així?

Mira, el primer àlbum es diu *Orígens* (Blue Asteroid, 2018) i està relacionat amb la terra. El segon, *Alades* (Microscopi, 2020), és més d'aire, de volar una miqueta. Aquest tercer disc per a mi estava molt clar que estava vinculat al foc, a la idea de cremar moltes coses, de reivindicar, de canviar... La teia és la fusta resinosa del pi, que crema amb molta facilitat. Totes les composicions van al voltant d'això. Per exemple, parlo de l'escalfor del foc que ens poden donar els nostres amics, a *Quartades*, un tema que dedico als músics que m'acompanyen; o de la meva millor amiga, a *Sempre*, que odia el jazz però que m'estima molt, és sincera i em dona la seva escalfor sempre. Un altre tema és *Insecurity*, que és una mica com posar llum a les inseguretats. El dedico a la gent que dubta: una persona que dubta té més d'una opció i realment pensa les coses. També penso en les bruixes a *Fortes*. Les bruixes s'han cremat tota la vida pel fet de ser simplement dones que eren diferents.

Això que m'expliques té a veure amb la forma com defineixes el teu estil: "sincer, orgànic i emocional"?

Sí, és clar, jo mai componc per compondre. En aquest àlbum, cada cançó té un per què, i és com és, perquè he tret una part de mi. Soc compositora però no escric cada dia: componc per un motiu.

Parlem breument de la teva formació. Vas estudiar a l'ESMUC i també a Holanda, on vas fer una part de la teva formació, i ara hi has tornat per fer un màster. Què té d'especial aquest indret on van tants músics catalans?

Holanda és un punt de trobada de molts músics

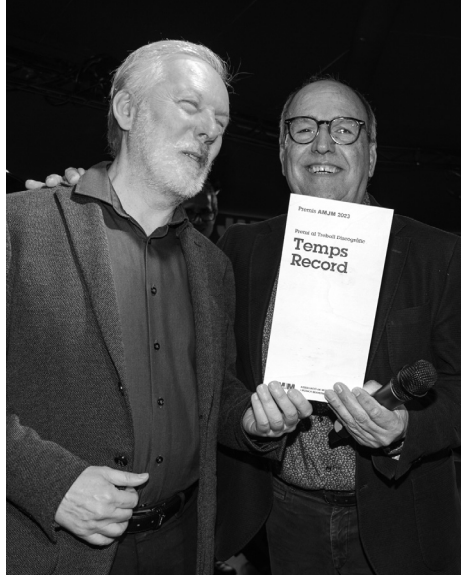
de molts llocs diferents, és un lloc d'Europa on hi ha un cultiu de jazz molt *heavy*, perquè destinen molts recursos a la cultura i a l'ensenyament, que la gent estudiï jazz i hi hagi una bona formació. Per altra banda, també penso que el públic és més receptiu que aquí: hi ha una cultura del jazz i la gent està més oberta a veure concerts de propostes que no coneixen. Hi ha espais molt especials i passen coses que trobo que aquí costarien més de tirar endavant.

Ets trompetista i pertany a una generació de jazzistes en què cada cop hi ha més dones instrumentistes.

Bé, s'hauria d'haver normalitzat abans, però per desgràcia encara estem picant pedra. És molt sa veure un escenari amb dones instrumentistes, no només per als joves, sinó també per als grans, perquè s'entengui que no es tracta de gènere sinó de música. Realment encara hi ha gent que li costa de veure una dona que no sigui cantant fent jazz.

Com a jove talent, com veus la situació del jazz en aquests moments a casa nostra?

Penso que hi ha molts músics de jazz i molt talentosos. A mi m'han donat el Premi a Jove Talent, però trobo que l'haurien de donar també a molta altra gent que tenen propostes increïbles. Cada cop en puja més i de més jove, i crec que estem en un lloc massa petit per cabre-hi. No hi ha prou sales ni prou públic per assumir tot el que està passant. Trobo que cadascú ha d'anar fent el seu camí, és el que he intentat jo: ser el màxim de fidel amb la manera com sento la música i vull expressar-la; tenir una identitat musical i que això sigui el meu espai, el que puc oferir diferent de la resta. És la manera com soc i com visc la música. Espero que agradi, tot i que no pretenc agradar a tothom, però sí que, qui pugui veure la meva música, la visqui i la senti com jo.

[segells]. La indústria estava molt tancada i molts artistes que volien fer coses els costava molt. Si no agradaves a l'empresari, no s'obrien portes com per poder continuar fent coses, era molt difícil. Vaig pensar, home, això no pot ser, és poc democràtic que la gent no pugui fer les seves històries.

Dedueixo que no és gens fàcil tirar endavant un segell independent, oi?

Jo no soc empresari, soc compositor, vaig tenir la valentia de posar-m'hi i anava avançant, anava construint. Si vols fer un castell, no penses en el castell, penses a fer primer els fonaments, posar pedres i anar fent a poc a poc, i vas rectificat. Segons el camí, et vas adequant a tot el que pots. Des del punt de vista econòmic, és difícil perquè la cultura mai ha sigut fàcil a casa nostra.

Heu fet més de dues mil referències. Una característica del vostre catàleg és que editeu un ventall d'estils molt ampli. Amb quin criteri seleccioneu els vostres artistes?

Mira, tenint en compte que la idea era pensar en la música, no vam fer la discogràfica basada en un estil en concret, sinó en general. Toquem de tot: tradicional, pop, rock, blues, jazz... el que sigui. Per què? Perquè som un segell de músics que volen fer la música que els agrada. És l'artista qui decideix el que cregui convenient i, a partir d'aquí, mirem com ho fem. Sí que vigilem, però, que sigui l'estil que sigui tingui un mínim de qualitat artística i sobretot d'àudio.

Un dels motius pels quals heu rebut el premi és pel fet de donar assessorament i suport a l'artista durant la creació del seu projecte musical. Com és el vostre mètode de treball?

Bé, el món de la música ha canviat molt en els últims quaranta anys. Per aquells que hem tingut la sort, o la mala sort, de viure tot aquest procés, ha sigut un privilegi. Amb tots aquests canvis,

molts músics venen aquí amb una mentalitat encara dels anys vuitanta, i els has d'anar explicant que tot ha canviat. Abans anaves a la discogràfica i ho pagava tot. També s'ho quedava tot, evidentment, però la indústria de la música generava molts més diners que ara.

Quins han estat els canvis més importants en el món de la indústria discogràfica?

Ara es pot fer música, produir-la i penjar-la a tots els portals del món, una altra cosa és que s'escolti. Això és molt democràtic, en el sentit que qualsevol artista pot fer una obra i penjar-la a la botiga, que és al món. Ara bé, els diners que pot generar no estan ben repartits. Estan ben repartits per a les grans discogràfiques, per als de sempre. Es deixaran els de sempre trepitjar per Spotify o pel que sigui? Evidentment, no. Per la seva banda, Spotify sense les grans discogràfiques no podria guanyar els calés que ha guanyat. Per què? Doncs perquè les grans discogràfiques tenen una mà de discos i produccions que no hi ha ningú que les tingui. Els diuen als portals: "Vols guanyar a costa de la nostra música? Doncs nosaltres volem tant del pastís", i el que queda del pastís, les molles, ens les hem de repartir entre la resta. Això és un desastre.

Celebreu el 25è aniversari de Temps Record. Com veus el futur del segell?

La filosofia és continuar sent una mica el mateix, canviant potser un pèl la manera de fer discos, adaptant-nos a allò que vingui. No ens podem queixar de l'evolució tecnològica del món: o vas amb cotxe o vas amb carro, tu mateix. Cadascú decideix el que vol. La nostra idea és continuar il·lusionats amb tot el que vindrà i intentar continuar fent produccions, que és el que ens agrada realment, és el que ens motiva: música, art, creació de les arts musicals o artístiques. D'això en definitiva se'n diu cultura.

"aquest com es diu?," perquè no els coneixia. Llavors agafava la lletra i me l'estudiava. Van ser ells els que em van introduir en el món del jazz, sobretot el Francesc Burrull.

Es pot dir, doncs, que vas aprendre a cantar jazz com a autodidacta?

Vaig aprendre treballant a una boïte magnífica que hi havia a Barcelona, Regine's, a sota de l'Hotel Princesa Sofia. Hi havia un piano preciós i jo hi anava gairebé cada dia a cantar. Era l'any 88, 89 o 90. Treballava amb el Lucky, fins que va tenir un accident i em va suggerir d'anar a buscar al Francesc Burrull. El Borrull tocava un tema i jo l'endemà duia la lletra per aprendre-me'l. És a dir, que va ser sobre la marxa que vaig anar aprenent.

M'has citat el Burrull, però tinc entès que també vas treballar amb Tete Montoliu. Parla'm una mica de la teva relació amb el Tete.

Doncs mira, amb el Tete no recordo exactament quan va ser, però jo tocava a l'Hospitalet en un lliurament de premis. Ens van presentar i em va dir: "Tu no seràs una bona cantant de jazz fins que facis *Lush Life*." No sabia ni quin tema era. Al cap d'un any, li vaig dir que ja em sabia el tema. "Entesos, doncs ara el cantaràs. Vine demà a casa meva, que el començarem a assajar." Per a mi va ser com un regal dels déus. Vaig aprendre molt i ens vam fer molt amics. Va ser com una relació familiar tardana. La llàstima és que no vam arribar a fer llavors cap disc. Ara bé, d'aquí a molt poc sortirà un disc amb gravacions en directe d'uns concerts que vaig fer amb l'Horacio Fumero, el Peer Wyboris i ell.

A banda de Tete Montoliu, també consideres molt important en la teva trajectòria Francesc Burrull.

Vam fer moltíssimes coses! Vaig cantar amb un quintet que tenia amb Enric Ponsa, Ricard Roda, Santi Arisa i, a vegades, Gabriel Rosales. Fèiem

un homenatge a Cole Porter. Burrull també va ser la primera persona que em va portar a cantar el Palau de la Música Catalana i, per una casualitat de la vida —un amic seu que portava l'espai cultural del Corte Inglés Diagonal— vam fer el repertori de cançons del Serrat. Per a mi, Francesc Burrull és el màxim exponent de l'elecció, de la delicadesa i de la saviesa.

Jazz amb Burrull, Tete Montoliu, Jordi Sabatés, Francesc Capella... Funk i groove amb Carme Canela a Estamos Reunidas, música de cinema, una big band amb Pedro Ruy-Blas... D'aquesta trajectòria tan diversa, dedueixo que forma part del teu ADN combinar diversos estils, oi?

Jo soc una enamorada de la música i hi ha cançons que m'arriben. I quan m'arriba una cançó, la sé defensar i m'hi trobo a gust, la faig. Hi ha discos com per exemple els que vam fer amb el Joan Vinyals, que va ser el meu marit, i amb el Francesc Capella. Plegats vam muntar el Sextet, i vam fer el primer disc que s'enregistrava en directe al Jamboree. Allà hi ha cançons de Gino Vannelli, estàndards... No és un poti-poti, és un conjunt de cançons que a mi m'agraden, temes ben fets, passats pel sedàs del jazz.

Amb la perspectiva dels anys, com veus avui la situació de la música?

La veig com sempre, *xunga*. Ho sento, ho he de dir així. Nosaltres vam tenir la sort de fer escenaris. Teníem vint actuacions cada mes, com a mínim. Treballàvem moltíssim i cobràvem, més o menys, cada dia. Ara, la gent surt preparada de l'ESMUC, del Taller, del Conservatori i a vegades han de pagar per tocar. Això és espantós! I quan sents el pressupost de Cultura és sempre el mateix, penses que no ha canviat res. A mi em sap greu per la gent jove. Els admiro profundament, perquè en saben molt. N'hi ha que han fet unes composicions i canten d'escàndol.

moment de fer-hi mans i mànigues. Llavors vam fer un full de ruta amb el qual veïem clarament un seguit de punts que cal canviar.

Quins són aquests punts?

El primer de tots és la lluita pel fet regional. Aquí no existeix una cultura de potenciar allò que és autòcton, amb la qual cosa veïem molta programació de bandes grans, nacionals i internacionals, que en cap cas s'acompanya amb grups d'aquí. Sabem que, pel fet de ser una comunitat petita, no hi ha tants diners com en d'altres, però el poc que hi ha es destina a bandes molt grans. S'hauria d'exigir per contracte que, si actua un grup gran, hi hagi alhora una bona selecció d'artistes càntabres. Per altra banda, a les poques sales municipals que existeixen, la mateixa administració fomenta la precarietat. Un grup de, per exemple, sis integrants, se'l contracta per 600 €. Així és impossible estar donat d'alta a la Seguretat Social i tenir un sou digne. A més, molts cops no ens obren els espais públics, ni tan sols pagant. Finalment, pel que fa a les subvencions, sovint es convoquen amb procediments que no s'ajusten a la realitat.

Quina resposta heu tingut per part de les administracions?

Doncs mira, una mica ha estat com un bany de realitat. Vam tenir un seguit de reunions amb partits que s'anomenen d'esquerres i en general tot eren bones paraules, però sense arribar a cap concreció. El Partit Regionalista de Cantàbria (PRC) ens deia que farien un full de ruta, que tot el que diem és superimportant, però, quan va acabar la reunió, ja no en vam saber res més. Podem sí que ens va fer cas, però a Cantàbria és un partit molt petit.

Heu comptat amb el suport d'altres àmbits de la cultura?

El nostre sector és molt petit. Nosaltres, per

exemple, som uns 60-70 associats, i devem representar, més o menys, la meitat dels músics de Cantàbria. No és comparable a cap altra comunitat autònoma. És complicat trobar sinèrgies. L'única que hem trobat és la d'ajuntar-nos el màxim de gent. Amb això hem aconseguit coses, com per exemple que una emissora de ràdio ens obri les portes cada setmana per presentar un grup de Cantàbria, o fer un curs a la universitat.

Dedueixo que, a banda de fer acció sindical, voleu tenir una incidència en la societat càntabra, oi?

És un dels objectius de l'associació: la difusió de la nostra tasca. Trobem que a Cantàbria hi ha una desconexió brutal entre la societat i la música. Hi ha una diferència molt gran amb les comunitats veïnes. La gent no sap que la música, el teatre o la dansa són una bona opció per divertir-se. Aquí se celebren concerts magnífics i hi van només quaranta persones en una sala amb mil localitats.

Hem parlat d'espais públics, però com està la situació en l'àmbit dels clubs, de les sales privades?

Hi ha auditoris de gestió privada que són, diguem-ne, accessibles, però et poden cobrar 900 € per reservar un dia. Per altra banda, hi ha els clubs. El músic de bar representa una part significativa de l'activitat musical, però no reivindica mai la seguretat laboral ni la mateixa professionalització de la música. Per què? Perquè toca per 30 €.

A banda dels temes que esteu treballant, hi ha algun altre objectiu de cara al futur que ens vulguis explicar?

Al marge de fet institucional, voldríem organitzar el nostre propi festival o fer els nostres propis premis; fer quelcom que ens doni visibilitat.

A grans trets, podries explicar-me quina mena d'artistes actuen al Café Central?

Des dels seus inicis hem apostat per la música de qualitat, preferentment pel jazz i els seus diversos vessants, sense menystenir altres estils, com ara per exemple cantautors inclassificables com Javier Krahe, o Maria del Mar Bonet i Martirio. També hem fet música del món fusionada amb jazz —Júlio Resende—, o Ara Malikian, o el timble canari de José Antonio Ramos, i el jazz que s'acosta al flamenc de Chano Domínguez, Jorge Pardo i Javier Colina. I també han actuat músics emergents com ara Andrea Motis, i músics consagrats del jazz contemporani: Brad Mehldau, Randy Weston, Tal Farlow, Ben Sidran...

727 concerts a l'any, 14.000 en total, i una trajectòria farcida de grandíssims noms de la història del jazz. T'atreviries a destacar-ne algun o, si ho prefereixes, a explicar-nos algun fet significatiu de la història del Café Central?

El disseny de la programació ha canviat al llarg dels anys. Durant gran part de la seva existència, el Central feia només concerts a la nit, llevat de la nit de Nadal. Com a tret significatiu, hi ha quelcom que forma part de la història del Central. L'any 1994, després de molts desequilibris que feien que hagués de tancar al setembre, Tete Montoliu es va oferir a tocar durant sis setmanes seguides, excepte els dilluns. Aquell agost del mundial, les actuacions de Tete Montoliu van esdevenir un salvavides per al Central. Chano Domínguez va repetir la gesta per celebrar el seu 40è aniversari.

Entre altres raons, l'AMJM us ha atorgat el premi per la vostra complicitat amb els músics catalans. Parla'm d'aquesta relació. Per cert, hi ha una bona connexió entre les diverses escenes de l'Estat?

Totes les nostres entrades duen impresa la frase "Gracias por tu apoyo a la música en vivo." Ens ha

fet, doncs, molta il·lusió que l'AMJM ens hagi donat aquest premi. El vincle del Café Central amb la cultura catalana va fins i tot més enllà de la música. Va començar a través dels artistes i s'ha estès als treballadors —cambrers, encarregats, tècnics de so... Aquesta influència ha fet que, per exemple, històricament oferim plats catalans al nostre restaurant, o que compréssim *La Vanguardia* quan encara hi havia premsa en paper als cafès. Són només petits exemples. Som el club de jazz d'Espanya que programa més músics catalans a l'any, més que diversos clubs de Catalunya; clubs amb els quals, per cert, mantenim més vincles i punts en comú que amb altres de madrilenys. Pel que fa a les diferents escenes, en general estan desconnectades entre si. Seria molt interessant organitzar gires conjuntes d'artistes que fossin d'interès comú i plantejar-nos, d'aquesta manera, fites més grans. Ara mateix, a banda d'alguna connexió puntual, ens comuniquem molt poc entre nosaltres.

Amb l'experiència de quatre dècades d'història, com veieu la situació de la música en viu al país?

Durant aquestes quatre dècades d'història, el Café Central sempre ha estat a punt de tancar. Mai ha sigut un gran negoci. Trobo que això reflecteix la situació de la música en viu al nostre país. Hem trobat entrebancs institucionals de tota mena i cap ajuda. Els mitjans de comunicació sempre han estat generosos amb nosaltres, comprenent el que fem per la ciutat. També comptem amb un públic fidel que ens acompanya des del començament i un de nou que ha connectat amb la nostra manera de fer. Ara bé, en general, per poder continuar oberts hem de recórrer al restaurant, que obre cada dia. Sense el bar, els concerts no serien viables. En l'actualitat, hi ha fenòmens curiosos, com ara concerts en xarxa. Personalment, trobo que no hi ha res comparable a l'emoció compartida que s'esdevé en un espectacle en viu.

Premi Especial de la Junta Directiva
NONO FERNÁNDEZ

Parlant de vida musical, en una xerrada dedicada a Tete Montoliu, a la darrera edició de L'Hora del Jazz, vas dir que la teva relació amb el Tete era "com si anés en un Ferrari".

Això és el cervell andalús, que tendeix a l'analgia. Bé, volia dir que és la sensació de tocar amb algú que porta l'empenta. Tocar amb el Tete va ser molt interessant, em va ensenyar moltes coses. Anava a casa seva i m'ensenyava els temes. En vam tocar molts. Va ser una gran experiència, també des del punt de vista personal, que és la part més desconeguda per a la gent que no el va tractar. Era una persona molt interessant i molt culta. Parlava de tot: de literatura, de mil coses. Vaig aprendre moltíssim: de la vida, del jazz i de moltes coses.

A banda de Tete Montoliu, hi ha algun altre músic que t'hagi influenciat?

Vaig aprendre molt d'un trio que vam fer amb l'Ignasi Terrassa i el Pau Bombardó, al qual vam afegir gent com Josep Maria Farràs i Joan Albert. Vaig aprendre molt, sobretot, perquè el Pau i l'Ignasi tenien molt coneixement de la tradició i de coses que jo no sabia. Gent com el Pau Casares i l'Arnau Boix feien una jam session a la Cova del Drac. Ens van bellugar conjuntament investigant sobre el jazz, tocant temes i sentint discos. Després, he tocat amb molta gent, i cadascú et deixa un record, una manera d'enfocar l'energia, de tocar, que té més a veure amb les arrels. Ara potser la gent fa coses més fora [de la tradició], però aleshores era jazz americà, negre.

Creus que s'han perdut les arrels?

Mira, jo penso que el jazz és una música que ha esdevingut un calaix de sastre per a posar totes les coses que siguin tècniques, de fusió, d'improvisació... però el jazz prové d'una cultura d'un poble oprimat i la música té un caràcter catàrtic. La gent necessita la música per a tot i per als negres la

música té a veure amb la vida quotidiana. No és allò d'"anem a un concert", no, és una mica com el flamenc, que la gent està cantant tot el dia. És una manera d'entendre la música molt més corferidora. Ara mateix crec que el jazz està sonant com a llenguatge jazzístic, sí, però més aviat té a veure amb la improvisació europea i es perd una mica la frescor, l'empenta; perd la dualitat de ser una música profunda i efímera a la vegada. El pensament europeu és com molt feixuc, molt profund, molt seriós, molt transcendent. Ara sento coses que, almenys a mi, no m'arriben a l'ànima. Hi ha moltes coses arranjades, o sigui, poca sorpresa, i una de les coses atractives d'aquesta música és la improvisació. Encara que a l'assaig hagis dit d'anar per aquí, a l'escenari podem anar per aquí o per allà i ja veurem, en funció de com estiguem aquell dia. La sorpresa no és només per al públic, sinó que també està bé que se sorprengui el mateix músic.

Com veus la situació del jazz a casa nostra?

A Barcelona hi ha molts artistes. La formació, amb les escoles, ha fet una passa endavant importantíssima, però crec que necessitaríem una ciutat més activa culturalment. La cultura està en funció només del negoci i no forma part de la nostra societat. Hi ha pocs bolos i poques oportunitats de mostrar totes les coses que estan passant. Hi ha els festivals i la gent hi va com si allò fos el sùmmum de tot. I hi ha poca contestació. No sé, potser m'enyoro de quan era jove, però no veig que hi hagi la necessitat d'anar a concerts. El món canvia i suposo que la gent s'avorreix o està molt millor a casa. Però bé, tampoc s'hi pot fer res. A mi m'agrada tocar jazz. M'agradaria que vingués molta gent, per guanyar-me bé la vida i per compartir, perquè, al final, el que fas és compartir amb la gent amb la qual toques i amb el públic. És part d'una màgia que a mi em transforma com a persona i fa que decideixi ser músic, que continuï estudiant a la meua edat i miri de fer grups, de buscar bolos...

Article

L'AMJM a la fira Jazzahead!

Dick Them, expresident i membre de la Junta Directiva

Panel. D'esquerra a dreta: Beatriz Ortega, Dick Them, Gabriele Maurer, Agnete Seerop, Camilla Juul, Pedro Cravinho. Foto de Peter von Freiesleben.

Entre els dies 27 i 30 d'abril va tenir lloc la fira Jazzahead! a la ciutat alemanya de Bremen. Qui us escriu hi va anar en nom de l'AMJM. La nostra presència a la fira, a part de representar els músics catalans de jazz i música moderna, tenia com a finalitat dos actes concrets: per una banda, la signatura dels estatuts de la plataforma VJME (Voice for Jazz Musicians in Europe), i per l'altra la participació dins dels actes oficials de la fira, a la taula rodona "A sustainable future for Jazz".

La VJME és un agrupament d'associacions, sindicats i entitats afins que vol representar els interessos dels músics de jazz a escala continental. Ens reunim online des de fa 3 anys en cites mensuals cada primer dilluns de mes. L'objectiu és l'intercanvi d'idees, el coneixement de realitats d'altres països i l'establiment de ponts entre músics de jazz dins de l'àmbit europeu. Durant la fira vam signar els estatuts i vam oficialitzar la primera Junta Directiva de la plataforma, establint que la seu serà a París i que la presidenta serà Fleurine Verloop (presidenta del BIM neerlandès), el vicepresident, Pedro Cravinho (Rede Portuguesa de Jazz) i el secretari, Erwan Vernay (Grands Formats de França). En el moment d'escriure aquestes paraules, hi ha representants de músics de jazz de nou països, i n'esperem la incorporació d'alguns altres ben aviat. Al web de l'AMJM trobareu els estatuts de la VJME i ja estem presents a xarxes, tant a Instagram com a Facebook. Una de les primeres fites aconseguides ha estat la recopilació de dades a partir d'una enquesta que potser vas rebre i omplir, relacionada amb les conseqüències de la pandèmia sobre la nostra feina de músics. Ha estat enriquidor veure com han afrontat la problemàtica diferents estaments, de quina manera ha afectat en concret a cada país, i quines mesures han adoptat els governs respectius d'alguns dels nostres veïns.

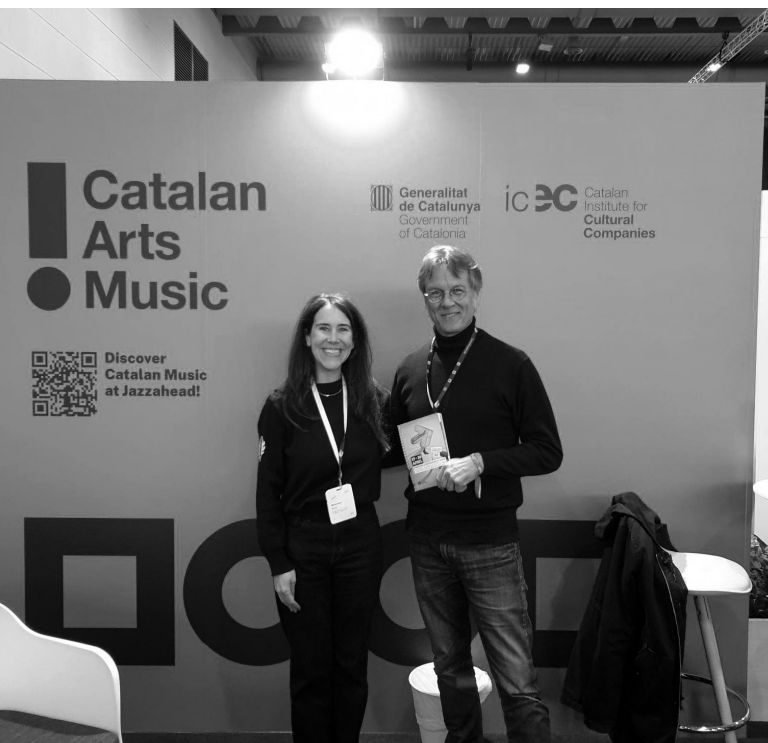
El segon acte en què vam participar com a AMJM va ser la taula "A sustainable future for Jazz". La sessió va estar presentada per Pedro Cravinho, vicepresident de la xarxa de Jazz portuguès, i hi van participar Camilla Juul i Agnete Seerop de JazzDanmark, Gabriele Maurer de la German Jazz Union, Beatriz Ortega de la Plataforma Jazz España, i qui us escriu. Es van tractar dos temes bàsics.

Per un costat, el jazz i la igualtat de gènere. Les diferents ponents van explicar com s'estava treballant des de les seves respectives entitats per tal d'anar apropant-se a la paritat en aquest àmbit, i va ser especial-

ment interessant l'aportació de na Beatriz, directora de l'exitós festival FeminaJazz, un festival bolcat a visibilitzar el talent femení en el jazz i que enguany està preparant la cinquena edició.

Per una altra banda es van plantejar les mesures que els diferents estats havien posat en marxa arran de la pandèmia, i en la meua intervenció vaig detallar les novetats introduïdes a Espanya gràcies a la recent implementació de l'Estatut del Artista. Us recordem que la participació d'en Guillem Arnedo, President de l'AMJM i de l'UME, va ser cabdal en la redacció del seu text final. Les reaccions generals dels assistents d'altres països i de part del públic van ser de sorpresa i d'admiració, ja que l'esmentat estatut introdueix algunes mesures de protecció laboral per als músics que en molts altres llocs encara no estan vigents.

Hem de fer una menció especial a l'ICEC (Institut Català de les Empreses Culturals), ja que ens va oferir el seu estand de "Catalan

Estand de l'ICEC amb Mireia Madroñero. Autor desconegut.

Junta Directiva VJME. D'esq. a dreta: Pedro Cravinho, Erwan Vernay, Fleurine Verloop i Dick Them. Autor desconegut.

Arts" com a base d'operacions durant la celebració de la fira. Tant Mireia Madroñero, Tècnica de Música de l'Institut, com Neus Mèlich, directora de la seva oficina de Berlin, ens van donar tot el seu suport i van col·laborar perquè la nostra participació com a AMJM dins la fira fos exitosa.

Intercanviar impressions amb col·legues músics d'altres països, veure com a altres indrets solucionen problemes i s'enfronten a les dificultats de la nostra professió, i veure també que a tot arreu apareixen entrebancs molt similars, em fa pensar un cop més que la única manera d'avançar en les nostres reivindicacions és agrupant-nos formant part d'associacions, sindicats, plataformes o entitats afins i agafant consciència que la nostra força es multiplica si ens unim.

Aufwiedersehen, Bremen!

Entrevista

Quaranta anys de Fresh Sound. Entrevista a Jordi Pujol Baulenas

Martí Farré

Foto de Joan Carles Abelenda.

"Ve des de Barcelona per demanar-me discos de Frank Morgan?" li va etzibar un cop un important productor de Los Angeles. Com si fos un aventurer, un imprudent o, simplement, un visionari, un apassionat, el productor discogràfic Jordi Pujol Baulenas ha aconseguit bastir, des de Barcelona, un dels segells amb més solera en l'àmbit del jazz. Quaranta anys de trajectòria —trenta en el cas de Fresh Sound New Talent— en els quals ha publicat des d'històrics del jazz fins a les primeres obres de Brad Mehldau, Robert Glasper, The Bad Plus i un bon fotimer de jazzistes catalans.

Com va ser que vas decidir obrir una discogràfica?

La meua afició al jazz ve des que era jove. Sobre els 13 o 14 anys em vaig aficionar a escoltar discos de jazz que hi havia a casa. Eren discos que tenia el pare, de swing, bàsicament, d'orquestrades i de mainstream. Li agradaven les orquestrades de swing, de Glenn Miller, Tommy Dorsey, Artie Shaw, Les Brown, i també l'orquestra del Basie i la de l'Ellington. I després, escoltava els grups que sortien d'aquestes orquestrades: els de Johnny Hodges, Harry Carney, Paul Gonsalves, Lester Young i companyia. Tot això és el que hi havia a casa. A mi, però, se m'ha identificat bastant amb la West Coast.

Per què?

Perquè, dins la col·lecció de discos del meu pare, hi havia dos o quatre volums editats per la Decca i quatre per Capitol. Cada segell feia, amb artistes propis, una història del jazz. A l'últim volum de la Capitol, el del jazz modern, hi havia un grup que es deia Dave Pell Octet. No sabia ni qui era, no coneixia ningú, però em va agradar molt pels arranjaments. Un altre dels grups que m'agradava, i que també en tenia un disc el meu pare, era Fats Navarro. Tot i ser un grup de jazz, diguem-ne, de Nova York, els arranjaments del Tadd Dameron també m'agradaven. Això vol dir que sempre he tingut una atracció pel jazz arranjat.

El Jazz estil West Coast és una de les primeres referències de Fresh Sound, oi?

Sí, a l'inici sempre triava discos de West Coast que no estiguessin editats. Sempre tenia molta cura amb el Japó. Pensava: "Si ara trec un disc i, al mateix temps, el treuen ells, ja hem begut oli." Curiosament, no va ser el cas. Va coincidir que un disc del Bobby Troup va sortir també al Japó, més o menys al mateix temps i, al contrari, va ser el que més vam vendre en aquell moment. Bé, arran d'aquells primers discos de Shorty Rogers, Dave Pell, etc., quan ja en tenia tres d'editats del Dave Pell, em va fer il·lusió de poder donar-los-hi. Jo no havia anat mai als Estats Units i no sabia com enviar-li els discos. Buscant, vaig trobar l'adreça on treballava i li vaig enviar un paquet amb els tres discos. Ho vaig enviar, i quan encara no feia ni una setmana, vaig rebre una carta seva. Es va donar la circumstància que ell m'estava buscant alhora perquè sabia que havia tret aquests discos.

És a dir, que us va creuar?

Sí, va ser un encreuament màgic perquè, arran d'allò, em vaig posar en contacte amb ell i el vaig convèncer de fer un *Dave Pell Octet Plays Again* (1984), amb arranjaments de Marty Paich, Bob Florence, etc. Vaig proposar a Dave Pell potenciar la idea que feia trenta-cinc anys que no s'hi dedicava. Vam posar un pressupost

mínim per fer-ho possible i li vaig dir que podia anar a Los Angeles durant les meves vacances —en aquella època encara treballava de dibuixant industrial— i hi vaig anar cinc o sis dies només. D'aquella estada no recordo haver anat a gaires llocs. Sempre m'acompanyava ell. Li vaig demanar informació de gent que volia trobar. Llavors, vam anar a veure Bob Keane, el descobridor de Sam Cooke. I així, de l'un a l'altre vaig anar coneixent els productors d'allà i el meu ídol: Marty Paich. També vaig conèixer Shorty Rogers i Gene Norman, el productor de la GNP. La primera vegada que vaig anar al seu despatx, tenia un mapamundi al darrere. Va assenyalar el punt on era Barcelona i em va dir: "Vens des d'aquí per demanar-me discos del Frank Morgan i el Jack Sheldon? Quin és el teu interès?"

Jo hauria fet la mateixa pregunta.

Li vaig respondre: "He muntat un segell des de fa un any i el meu interès és començar a fer activitat pròpia, ja que fins ara ho he fet tot amb multinacionals. Vull treballar directament amb [productors] independents com tu." Va ser molt amable. Vaig establir una bona relació i vaig començar a treure els discos de Jack Sheldon, Frank Morgan i algun altre que ara no recordo. Després, vaig conèixer el Bernard Solomon, d'Everest Records, i vam fer els discos d'Ernie Wilkins. Un productor et portava a l'altre. Al mateix temps, vaig començar a conèixer músics com Bud Shank, Bill Perkins i tota aquesta colla. Això va ser cap al 1987-88. Jo buscava cintes inèdites, i en un d'aquells viatges em van dir que contactés amb Dean Elliott. Em va dir que no en tenia i em va enviar un fotògraf, que em va vendre cintes de Frank Rosolino, Art Pepper... El tipus em venia les cintes, però no els drets. En el cas del Pepper, vaig arribar a un acord amb Laurie Pepper. En aquell disc hi havia el Frank Strazzeri.

Frank Strazzeri és un dels músics importants de la trajectòria del segell, oi?

Sí, i el vaig fer venir a Barcelona. Era un paio molt poc acostumat a fer coses fora de la seva rutina i no ho tenia clar. Ho vaig saber després. Era molt amic del Don Menza i el va convèncer de venir. Strazzeri li va demanar d'acompanyar-lo i vam fer el disc *Ballads* (1987). Així va ser com vaig fer amistat amb Frank Strazzeri i Don Menza. Strazzeri era amic del Bill Perkins i vam fer més gravacions. Llavors, un productor de Los Angeles, em va dir de fer discos amb Fresh Sound. És la sèrie dels 50 a la qual he anat incorporant discos com el del Charlie Mariano amb Tete Montoliu.

Tete Montoliu va ser un dels primers grans músics d'aquí que vas publicar?

Sí, en aquella època no hi havia músics aquí.

Home, n'hi havia uns quants.

Sí, és clar, però amb projecció internacional només hi era el Tete. El vaig anar a veure i li vaig proposar d'ajuntar músics de fora amb la seva secció rítmica. "Que siguin bons músics", em va dir, "perquè jo no toco amb segons qui". La qüestió és que vaig fer venir el Charlie Mariano i després també el Mundell Lowe. Però això va ser una època. Llavors va arribar el temps del CD. Hi ha molts discos d'aquesta etapa que no han sortit mai en CD. N'he anat traient de mica en mica, com el del Herb Geller o el Frank Strazzeri, però n'hi ha que no han arribat a sortir. Ja sortiran, no tinc gens de pressa. Es va establir, com et deia, una relació molt sana amb el col·lectiu de Los Angeles, i amb tot plegat també anava a Nova York.

Tinc entès que les relacions a Nova York no va ser tan cordials com a Los Angeles.

No van ser tan fluides. Cordials sí, perquè no vaig tenir problemes amb ningú. També em

vaig trobar amb Bop Thiele, que em va ajudar. Allà vaig conèixer gent que va ser molt positiva per a mi com Eddie Bert. Va ser una mica el meu Dave Pell de Nova York. Parlava bé de mi bé i m'introduïa. A Nova York va ser quan vaig començar a trobar el que no veia a Los Angeles, perquè a Los Angeles només hi havia grups de músics grans. En canvi, a Nova York anava a veure músics joves. Sempre parlo d'un lloc que em sembla que ja no hi és, Mondo Cane, on hi havia uns grups de l'hòstia. No recordo cap músic que hagués vist allà que després hagi estat una estrella, però l'energia que hi havia era una mica com la de Robadors 23.

L'experiència novaiorquesa va ser l'avantsala de Fresh Sound New Talent?

Sí, de tots aquests nanos que jo veia, encara tinc caixes de cassetes que m'enviaven. En aquests viatges que et dic, ja tenia el cuquet de fer alguna cosa. Tenia interès a crear un segell nou. Continuava gravant músics de l'època del Kenton i el Woody Herman, però allò tenia un recorregut i jo volia fer una cosa actual. El primer que vaig treure va ser el disc d'Onix (*Stress*, 1987).

Però allò encara no era New Talent.

No, però és que la gent es pensa que està il·luminat i no, en realitat comences a fer coses de mica en mica. Els primers anys de New Talent van ser molt petits. Vaig treure l'Eladio Reinón (*Es la historia de un amor*) i, si t'hi fixes, el del Brad Mehldau (*When I Fall in Love*) està posat entremig de discos una mica més atípics o, diguéssim, que el més atípic era el del Brad Mehldau. La resta són els discos de Víctor de Diego, Mikel Andueza, Lluís Vidal, Joan Monné i Carme Canela. Aquest és el grup inicial. Si miro el catàleg, hi ha algun any que només en vaig fer dos.

Fins al 95-96 no vam començar realment a tenir una continuïtat mensual. Llavors, vaig fer un viatge a Nova York en què vaig descobrir l'Smalls. Recordo quan hi vaig baixar les escales per primer cop i vaig sentir el Myron Walden. Vaig pensar que era la trempera que buscava. Quan va acabar el concert, vaig parlar amb ell, però no vam acabar de concretar res. En tornar a Barcelona, vaig parlar amb Jordi Rossy i li vaig dir que tenia claríssim que volia tirar allò endavant. Ell em va posar en contacte amb altres músics, i aquests músics amb d'altres, i així va començar a créixer el segell.

Dedueixo que Jordi Rossy va influir en el creixement de New Talent, no?

Bé, coneixia el Jordi Rossy dels temps d'Onix. Vaig tenir la sort de fer discos aquí [Barcelona] i allà [Nova York] i, és clar, aquí hi havia Bill McHenry, Ben Waltzer. Els vaig posar en contacte amb el Gorka Benitez i vam fer coses amb Chris Higgins. En aquell temps inclús va venir per aquí el Reid Anderson. Va coincidir amb l'època del Pipa Jazz Club, que va ser fonamental. Aplaudeixo la política que tenia l'Alix Levy. Hi havia el Mark Turner, el Chris Cheek... Em vaig alimentar molt del que veia allà. Va ser una època molt profitosa. Em va ajudar a aclarir el que tenia al cap i així va créixer el catàleg.

Vas treure els primers discos de Brad Mehldau, Robert Glasper, The Bad Plus...

Quan vaig gravar el Brad Mehldau, a Barcelona ja havia causat sensació i, poc temps després, va firmar per la Warner. A l'Ethan Iverson, per exemple, el vaig escoltar en un disc que va fer amb el Reid Anderson. Em va cridar l'atenció, hi vaig contactar i li vaig proposar de fer un disc. "Un?", em va respondre, "Per què no en fem dos?", i va

sortir el *Construction* i el *Deconstruction Zone*. Després va ser quan vaig començar a gravar músics com Myron Walden. El vaig poder portar a Barcelona, i va venir amb els Strickland, Xavier Davis... Però abans que vinguessin, em van enviar una casset dels Strickland, per si els volia gravar. Els vaig dir que sí. A la casset, vaig sentir un pianista que era el Robert Glasper. Vaig tenir sort, perquè de seguida va firmar per Blue Note. I més tard, van venir els israelians: Aaron Goldberg, Avishai Cohen... El disc del Brad Mehldau és important, però estèticament no deixa de ser un disc de trio de piano. El treball que realment dona la imatge del que per a mi havia de ser el catàleg de FSNT és el del Reid Anderson *The Vastness of The Space* (2000). Molts músics de molts llocs m'han dit que aquest disc coincideix amb el que és important per a ells. I deixem-ho aquí. N'hi ha molts més, però bé, concretament aquest és d'una importància capital en el catàleg. I després, tot ha sigut una qüestió de continuïtat, passió i constància.

Es diu que FSNT és una mica un mirall de com ha estat l'evolució del jazz, diguem-ne, d'autor dels darrers trenta anys. Com ho veus?

Aquí és on jo dic que no pretenc res, que tot el que he fet ha estat perquè m'ha vingut de gust. Hi ha coses que m'hauria agradat fer i no he pogut, i coses que he fet i hauria pogut evitar. Això és normal. Però, sobretot, allò que em fa més content és agafar un disc que fa temps que no escolto, tornar-lo a sentir i pensar que no està malament. De New Talent, si agafes el conjunt del catàleg, crec que queda condensada l'etapa d'una generació que ha evolucionat dins una estètica, que és la que m'agrada. Bé, correspon a un grup d'una generació, perquè acostumo a buscar

que hi hagi una interrelació entre els discos, una combinació entre líders i *sidemen*. És el que he intentat fer perquè el catàleg agafi una certa forma, estètica o no, però sense cap pretensió, sinó per voluntat de fer-ho així. Hi ha una cosa que tinc molt clara: quan he cregut en algun músic, he aconseguit sovint traspasar aquest interès a altra gent.

Com si fos un fil?

Exacte, i la manera com he fet el catàleg, no només de New Talent, sinó també de Fresh Sound, sempre ha estat la mateixa. Hi ha coses que no trec durant vint o trenta anys, fins que arriba el moment que trobo que han de sortir, i sé que per a molta gent també. Hi ha molta gent que arriba al mateix lloc al mateix temps. De fet, són els clients els que fan que el catàleg pugui continuar existint. I em diràs, com pots dir això? Perquè ho veig, perquè hi ha gent que m'escrui i em diu: "Per què no fas això?", i jo els responc: "Doncs mira, ho tinc sobre la taula". M'ha passat molts cops. No és una coincidència, és una conseqüència.

33è Festival L'Hora del Jazz – Memorial Tete Montoliu 9 de setembre · 1 d'octubre de 2023

Un any més, i ja en van més de trenta!, arriba una nova edició del Festival L'Hora del Jazz - Memorial Tete Montoliu, amb dues novetats significatives: una ampliació del nombre d'activitats —setze, en comptes de dotze— i també del número d'espais: deu ubicacions repartides entre les comarques barcelonines —Barcelona, Sitges, Granollers, Vilafranca, Sant Vicenç dels Horts, Centelles i Bigues i Riells—, gironines —Olot i Girona— i les ciutats de Tarragona i Lleida.

Pel que fa a la capital catalana, com és tradició, els concerts se celebraran a l'aire lliure, en sessió doble i a la plaça de la Vila de Gràcia. Durant tres diumenges seguits, la llegendaria *plaça del rellotge* acollirà una selecció d'artistes joves i no tan joves, canònics i no tan canònics, d'estils, procedències i trajectòries ben diverses; un mosaic del nostre jazz, que també farà parada i fonda en clubs, ateneus, auditoris i altres indrets del territori.

Dissabte 9 de setembre | 21:30 h.
Centelles, Teatre-Casal Francesc Macià
Col·labora: Ajuntament de Centelles
Luismi Segurado Trio

Dissabte 16 de setembre | 20:30 h.
Lleida, Espai Orfeo
Col·labora: Fundació Orfeo Lleidetà
Pérez, Arnedo & Fumero Trio

Diumenge 17 de setembre | 19 h.
Tarragona, La Capsa
Col·labora: Associació de Músics de Tarragona (aMT)
Marta Garrett & Andreu Zaragoza

Divendres 22 de setembre | 22 h.
Sant Vicenç dels Horts, La Vicentina, Sala Xica
Col·labora: Ajuntament de Sant Vicenç dels Horts
The Moonrivers & Celeste Alías

Dissabte 23 de setembre | 20:30 h.
Vilafranca del Penedès, Vinseum
Col·labora: Jazz Club Vilafranca
Elisabet Raspall All Stars

Dissabte 23 de setembre | 22 h.
Bigues i Riells, Teatre-Auditori Polivalent
Col·labora: Ajuntament de Bigues i Riells
Rai Paz Quartet

Divendres 29 de setembre | 20 h.
Granollers, Casino Club de Ritme
Col·labora: JazzGranollers
Timelapse

Dissabte 30 de setembre | 20 h.
Olot, Sala el Torín
Col·labora: Ajuntament d'Olot
Oscar Doménech Duality

Dissabte 30 de setembre | 22 h.
Girona, Sunset Jazz Club
Alfons Bertran Trio - Babela

Diumenge 1 d'octubre | 13 h.
Sitges, Utopia Beach House
Col·labora: Sitges Jazz Lab
Xavier Casellas - Vocalise Voyage

BARCELONA, Plaça de la Vila de Gràcia

**Diumenge 10 de setembre
18 h. | Oriol Vallès Quartet
19 h. | Mar Serra Grup**

**Diumenge 17 de setembre
18 h. | Ismael Dueñas & Abril Sanglas
19 h. | ONC Trio**

**Diumenge 24 de setembre.
18 h. | Jordi Berni Trio
19 h. | Barcelona Jazz Septet**

La importància de la distonia focal

Martí Farré

Luis Cobos i l'Orquesta Simfònica AMPOS presenten al Teatre Monumental el concert Música y Salud en la clausura del I Congreso Distonía Focal. Foto: May Circus

S'entén per *distonia* un “trastorn del moviment hipercinètic, caracteritzat per contraccions musculars, involuntàries o intermitents, que provoquen moviments i/o postures anormals de torçiment”. És la definició que proposa l'associació Distonía España (ALDE), que també considera la distonia focal com “aquella que afecta un grup muscular específic”. ALDE va participar en el I Congreso de Distonía Focal, organitzat per l'Asociación de Músicos Profesionales de Orquestas Simfónicas (AMPOS), a la seu madrilenya d'AIE entre el 9 i l'11 de juny.

El congrés va servir, en primer lloc, per posar en evidència un fet rellevant: la distonia focal és una malaltia rara que ja afecta un 5% dels músics. Ho va explicar María José Laguna, tècnica superior en riscos laborals. Laguna va ser una de les especialistes que van participar en el congrés, inaugurat per Luis Cobos, president d'AIE, i Salvador Barberà,

president d'AMPOS. Entre d'altres, van intervenir Eckart Altenmüller, Monica Kurtis, Jaume Roset i Llobet, Carles Expósito, Gemma V. Espí i Guillermo Dalia, professionals de la medicina, la fisioteràpia, la psicologia i altres especialitats.

En el congrés es va alertar del fort i veloç increment d'una malaltia que l'any 2014 ja afectava un 1% dels músics, segons la Dra. Kurtis (informa ALDE). En una nota publicada al seu web, ALDE fa constar la intervenció de diversos afectats que van explicar la seva experiència. Una clarinetista, per exemple, va enumerar un seguit d'afeccions associades a la distonia focal, com ara la depressió i l'ansietat. La malaltia i les seves derivades han provocat que alguns intèrprets hagin hagut de deixar o de reorientar la professió. Tanmateix, el congrés també va parlar de millores en un 95% dels casos gràcies a la pràctica de tractaments multidisciplinaris.

La cantant Montse Pratdesaba —Big Mama Montse—, sòcia de l'AMJM, hi va assistir i ha publicat una peça al web de la Unió de Músics. Pratdesaba, que qualifica l'encontre de “magnífic”, esmenta, en primer lloc, la presència de representants del ministeri de Sanitat i la seva voluntat d'afegir la distonia focal a la llista de malalties professionals relacionades amb la música.

Un altre dels aspectes que destaca són els vincles entre la psicologia i la distonia focal: “l'ansietat o l'estrès poden propiciar els bloquejos, i algunes causes de la distonia focal poden estar relacionades amb experiències difícils a la infantesa o amb el vincle [maternal]”, explica. Una psicopatologia

en concret, el trastorn obsessivocompulsiu (TOC), influeix en el patiment de la distonia focal, “per l'autoexigència del perfeccionisme —indica Pratdesaba—, que els motiva [els afectats per un TOC] a repetir incansablement passatges o obres senceres” i, en conseqüència, a “patir sobrecàrrega muscular fins a produir un problema neurològic”.

La crònica de Big Mama Montse continua esmentant les mesures preventives que es van dir al congrés: repòs, escalfaments, estiraments, tècniques de relaxació, mindfulness i el seguiment de determinades dietes. El congrés va proposar la incorporació de serveis de psicologia i fisioteràpia a les orquestres, i l'existència de “protocols per evitar situacions de mòbing, abús de poder, falta de solidaritat entre companys, etc.”, explica Pratdesaba. També es van suggerir solucions com ara “canviar de lloc els components de l'orquestra cada cert temps, durant els assajos”, revela Big Mama.

Finalment, Big Mama Montse fa referència, com ALDE, al testimoni de diversos músics afectats i el seu viacrucis físic i emocional. Diversos neuròlegs van posar en evidència la poca especialització en aquest terreny. “És clar que encara falta molta investigació —diu Pratdesaba— i que els tractaments és preferible que siguin individualitzats.”

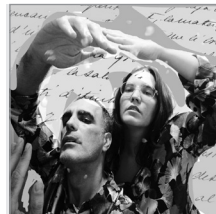
El I Congreso de Distonía Focal va ser, com apunta Big Mama Montse, un èxit des del punt de vista divulgatiu, però també com a toc d'alerta a l'administració competent: cal que la distonia focal assoleixi la categoria de malaltia professional i, en conseqüència, que el seu tractament sigui de franc.

Mar Serra Grup
Vivit · 2022
Columna Música
Jazz, Folk, Contemporània

Mar Serra, piano i veu / **Lluna Aragón**, violí i veu / **Gabriel Amargant**, clarinet / **Martí Serra**, saxos soprano i tenor / **Bartolomeo Barengi**, guitarres i veu / **Pau Lligadas**, contrabaix / **Joan Vidal**, bateria

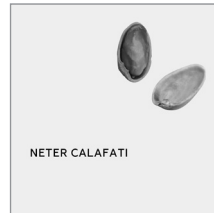
A partir de la fusió d'estils i timbres, la pianista i compositora Mar Serra evoca sonoritats i vivències relacionades amb la cultura mediterrània, els seus paisatges i costums, la seva llum, però amb picades d'ullet, també, a músiques tradicionals de Bòsnia i el Marroc i, per descomptat, al cançoner tradicional català. Pel que fa a la instrumentació, repeteix la fórmula que va explorar a *I sempre demà* (Columna, 2019): un quartet d'inspiració cambrística reconvertit en sextet amb la incorporació de la guitarra i el saxo. Des del vessant conceptual, *Vivit* és una suite dedicada als refugiats que fugen de la guerra i la misèria, travessant de sud a nord, de riba a riba, la Mediterrània.

Ismael Dueñas i Abril Sanglas
Lo cant dels mesos · 2023
Oficina Jazz Ateu
Jazz, folk, pop, blues

Ismael Dueñas, piano i veu / **Abril Sanglas**, veu

Lo cant dels mesos és el títol que han triat el pianista Ismael Dueñas i la cantant Abril Sanglas per musicar el poemari homònim de Víctor Català. Publicat el 1901 —reedit el 2020 per Edicions Vitel-la—, *Lo cant dels mesos* representa un exemple fefaent de la idiosincràsia de l'escriptora empordanesa, de la riquesa del seu llenguatge i del seu univers literari: la ruralitat, la natura, l'època en què va viure. Sanglas i Dueñas recreen l'obra de Caterina Albert, diuen, canten, mariden els seus versos amb un estil que balanceja entre el jazz, el pop, el folk i el blues rural, i on el piano del badaloní adopta un paper rellevant.

Neter Calafati
Pistacho · 2022
Autoedició
Jazz

Neter Calafati, guitarra / **Alejandro Esperanza**, piano / **Rubén Cubelos**, contrabaix / **Arnau Julià**, bateria

L'italià Neter Calafati, amb una llarga experiència en l'àmbit del swing i el jazz manouche, torna a la guitarra elèctrica, l'instrument amb el qual va començar, i signa un disc a quartet amb una estètica pròxima a estils i escoles més contemporànies. *Pistacho* és un disc de melodies senzilles i amb un treball acurat, des del punt de vista harmònic. Calafati s'inspira en l'experiència i els coneixements que ha fet a Barcelona, on viu i treballa des de fa deu anys, i en la mateixa influència de la ciutat sobre la seva obra. I tot i que, en certa manera, defuig dels estils que més ha practicat fins ara, no renuncia als seus orígens amb dues peces dedicades a Django Reinhardt.

Giovanni Ghizzani
Incommensurabilmente · 2023
Over Studio Records
Jazz

Giovanni Ghizzani, piano / **Héctor tejedo**, contrabaix / **Ancor Miranda**, bateria

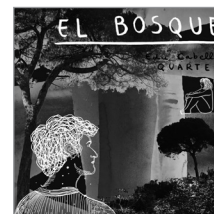
A trio, el pianista Giovanni Ghizzani presenta un disc de caràcter vitalista, sensorial, inspirat en estats d'ànim, en situacions, experiències... en l'esdevenidor de la mateixa existència. No en va, així ho fa saber a les notes del disc: "Cada un dels cinc temes que es poden sentir en aquest EP es caracteritzen precisament per això, per tenir una història emocionalment vàlida, que va precedir a la seva creació i és la base sobre la qual es va aixecar aquest edifici." Pel que fa a l'estil, Ghizzani juga amb el lirisme, amb textures i referents propis del piano-jazz contemporani.

Pepino Pascual
Tu · 2023
Microscopi
Indefinit

Pepino Pascual, diversos instruments, amb col·laboracions de **Francesc Capella**, **Nono Fernández**, **Maria Rodés**, **Marta Roma**, **Dani Alonso**, **Alba Careta**, **Enric Casasses**, **Pascal Comelade**, **Núria Martínez-Vernis** i altres

A l'espai reservat a l'estil hem posat expressament la categoria d'"indefinit", gairebé per desig exprés del mateix artista. "Gènere???: cada cançó està en una freqüència diferent", va respondre quan li vam demanar on calia situar-lo. *Tu*, de fet, respon a l'univers inclassificable, molt singular, del multiinstrumentista Pascual. Així ho explica en uns versos que acompanyen la carpeta del disc: "Que em canti la Terra amb veus de dona / i que em faci ballar el més humil / Que em parlin veus de savis / Entre la música d'arrel, / el rock, / el punk, / el jazz, / la poesia, / la música contemporània / "ie-ie" / i qualsevol folklore que creixi en un pam de terra, / hi ets TU! / oi?"

Edu Cabello Quartet
El bosque · 2022
Autoeditat
Jazz

Edu Cabello, saxo alt, flauta i composició / **Eddie Mejía**, guitarra / **David Muñoz**, contrabaix / **Adrià Claramunt**, bateria

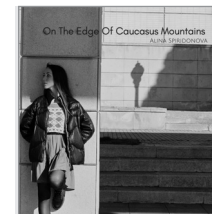
A quartet, el saxofonista Edu Cabello presenta el seu segon disc com a líder, basat en la seva pròpia experiència amb els trastorns mentals. *El bosque* és un llibre-disc amb il·lustracions de l'artista Irene Solé, que també participa en els concerts, pintant en viu. Pel que fa a l'estil, tant des del punt de vista compositiu com en la interpretació, Cabello presenta un seguit de peces expressives i profundes, en les quals combina la improvisació amb textures poc explorades. Amb tot plegat, Cabello explica, recrea a través de la música, una història que connecta amb la realitat humana més crua.

Luismi Segurado Trio
Elfrieda · 2023
Fresh Sound New Talent
Jazz

Luismi Segurado, piano / **Masa Kamaguchi**, contrabaix / **Santi Colomer**, bateria

Luismi Segurado publica el seu tercer treball a trio i amb el segell Fresh Sound New Talent. *Elfrieda* està dedicat a la pianista Mary Lou Williams (1910 - 1981), una artista pionera en l'àmbit del jazz, influent, amb una brillant trajectòria en diversos estils, però sense el mateix reconeixement que altres companys masculins. El salamanquí reivindica la figura, la vàlua de Mary Lou Williams i recrea l'estil de la nord-americana amb composicions pròpies. Alhora, i també amb peces d'autoria pròpia, homenatja d'altres pianistes que l'han influït: McCoy Tyner, Benny Green, Oscar Peterson i Bill Evans, entre d'altres.

Alina Spiridonova
On The Edge of Caucasus Mountains · 2023
Autoedició
Jazz, World Music

Alina Spiridonova, piano i veu / **Sergio Mesa**, contrabaix / **Maximilian Hering**, bateria / **Hovhannes Karakhanyan**, duduk / **Clara Palet** i **Paula García**, sopranos / **Núria Fossas** i **Zoe Rohrer**, altos / **Domenec Bis**, tenor

La pianista i cantant Alina Spiridonova debuta en solitari amb un treball de composicions pròpies a cavall del jazz i la música tradicional del Caucas i el nord-est de Rússia, i amb influències, també, de música clàssica i impressionista. A nonet, amb un grup que combina, a tres bandes, piano-trio, instrumentació folklòrica i cor, Spiridonova apel·la a les seves arrels i articula una visió pròpia del seu país. Alhora, el paisatge —el sonor i el recreat— serveix de mirall per oferir una reflexió sobre ella mateixa, amb regust melangiós. Un disc elaborat, tant des del punt de vista conceptual com en la composició i els arranjaments.

Assessorament legal, laboral i tributari

Blasco-Sellarès i Associats, SRL

- 6 hores d'assessorament anual gratuït.
- Descomptes en gestions i accions judicials.
- Assessorament tributari (IRPF, IVA i altres impostos).
- Assessorament legal (propietat intel·lectual, contractes discogràfics, drets d'autor, management).
- Assessorament laboral i Seguretat Social.
- Assessorament a músics amb estructura empresarial i/o societària (productors, estudis de gravació, promotors, etc.).

93 487 28 42 · info@bsa.es · www.bsa.es

Botigues de discos

Disco 100

- Descompte del 5% en tots els productes.

93 284 09 04

Jazz Messengers

- Subscripció anual gratuïta a la revista mensual de Jazz Messengers. Demanar l'oferta a la botiga al fer una compra mínima de 30 euros.

93 215 88 46 · info@jazzmessengers.com

Botigues d'instruments

Unió musical

- Descompte preferencial en la compra de productes.

93 200 81 00 · muntaner-info@umusical.com

Musical Fusté S.L

- Descomptes entre el 10 i el 25% en tot tipus d'instruments i accessoris.

93 455 92 58 · www.musicalfuste.com

Pianos Mas

- Descompte mínim del 10% en la compra d'instruments i accessoris musicals, exceptuant els pianos.
- Descompte especial en el cas de la compra de pianos, depenent del tipus i model.

93 232 64 57.

Sales i clubs

Cafè del Teatre (Escorxador Lleida)

- Descompte d'un 25% en el preu de l'entrada a concerts. 97 327 93 56 · www.cafedelteatre.com

Cicle Contrabaix

- Descompte 20% en els concerts del cicle

Christian@contrabaix.com

93 685 32 42 · www.contrabaix.com

Jamboree

- Els socis de l'AMJM gaudeixen dels beneficis VIP-MUSICS JAMBOREE, amb diversos descomptes segons l'activitat. Consulteu condicions amb l'oficina de l'AMJM.

Luz de Gas

- Entrada lliure a la sala i a tots els concerts, exceptuant aquells als quals el promotor sigui aliè.

93 209 77 11 · www.luzdegas.com

Nova Jazz Cava (Terrassa)

- Descompte del 20% en totes les activitats organitzades per Jazz Terrassa - Club de Jazz d'Amics de les Arts i Joventuts Musicals de Terrassa, dins la temporada estable de jazz de la Nova Jazz Cava i del Festival de Jazz de Terrassa · 93 780 50 12 · www.jazzterrassa.org

Comunicació

Comunicom

- Descompte 20% en disseny gràfic de portades de discos, caràtules digitals, CDs, LPs, pòsters i flyers. Pack Opera Prima per al primer disc de l'artista a un preu especial. 656 584 850 · comunicom.es/AMJM

CR12

- Web i e-mail amb domini propi.
- Alta 29 euros (una vegada) i 5 euros mensuals.

902 012 075 · www.cri2.com

Oliver Adell

- Fotògraf freelance. Descompte 15% sobre el presupost del treball a realitzar.

626 411 863 · zelanda03@yahoo.es

oliverphoto.cat/ca

Rosazul Promo

- 10% descompte en els serveis de promoció de música.

93 224 01 17 · 655 170 854 · www.rosazulpromo.com

La Costa Comunicació

- 15 % descompte en serveis de comunicació cultural

93 310 38 88 · www.lacosta.cat

Lloguer de cotxes

Tot Car

- Consulteu el descompte aplicable a l'oficina de l'AMJM.

93 405 34 33 · mail@totcar.es · www.totcar.es

Estudis de gravació i sonorització

Aclam Records

- Preu hora: 20€
- Preu dia: 160€
- Pack gravació superior a 3 dies: 150€ /dia.
- 20% descompte en totes les tarifes.

Consell de Cent, 215 08011 Barcelona · 93 487 20 45

Carles Dénia, producció musical i estudi de gravació

- 25% de descompte

C/ Colón, 50 · 03700 Dénia (Alacant).

663 730 499 · 600 638 942 · info@carlesdenia.com

http://vimeo.com/58428202

https://www.dropbox.com/sh/7zd5r375a4qifk6/nQ-UllkdJC

Estudis 44.1

- 10% de descompte a les tarifes d'hores d'estudi.

972 39 45 46 · www.44.1estudidegravacio.com

KitfluSound

- Descompte 25% sobre els preus.

607 764 728

kitflus@kitflusound.com · www.kitflusound.com

L'Estudi de l'Apolo

- 20% de descompte en serveis d'àudio, vídeo i cursos especialitzats. 629 426 570

Rafael Puertas: rafa.lestudi@sala-apollo.com

www.sala-apollo.com/es/l%27estudi/l-estudi

Mars Musical Audio Recording Studio

- 15% de descompte sobre les tarifes actuals

652 828 140 · www.marsstudio.audio

MordiscoRecords

- 10% de descompte en gravació en alta fidelitat amb equip mòbil, d'altíssima qualitat, en qualsevol lloc i circumstància.

653 862 323 · igor.binsbergen@gmail.com

www.mordiscorecords.com

RKMM Livemusic

- Oferta especial socis sòcies en gravació de vídeos en directe, plató (5 càmeres) i microfonia i audio pro (Mix i Mastering) al Nan Mercader Estudi Canal de Youtube R K M M · L i v e m u s i c

658 96 40 19 · Nan Mercader

Rosazul

- 10% de descompte en tots els serveis.

93 224 01 17 · www.rosazul.com

Rulot

- Sonoritzacions i il·luminacions d'actes, lloguer de material, bucs d'assaig, edicions de CD, K7, vinils i DVD, fabricació de flight cases, estudi de gravació i sala de concerts. Descomptes segons producte.

93 278 81 02 · www.larulot.com

Sonostudi

- Descompte del 25% en el lloguer de material.
- Equip de so de 500w complet 8ch. Inclou PA, taula i microfonia 135€, més IVA (21%).
- Equip de so de 1000w complet 8ch. Inclou PA, taula i microfonia 165€, més IVA (21%).

93 300 16 30 · www.sonostudi.com

Equips i suports

AmplisBarry

- 10% de descompte.

Font Florida, 10 · 08004 · Barcelona

934 254 781 · genibarry@yahoo.es

Delta-Pro

- Descompte sobre els preus de tarifa.

93 210 58 85 · info@delta-pro.com.

www.delta-pro.com

RB Audio Technology

- Audio, micros, amplificació, més alta qualitat

605 25 13 96 · rbaudiotec@gmail.com

Salut

Josefina Llargués (psicopedagoga, logopeda, homeòpata i naturòpata)

- 15% de descompte en tots els serveis.

http://josefina-llargues-terapies-naturals.cat

607969939 · josefinallargues@hotmail.com

Kenzen Pilates Studio

- Classe de prova gratuïta i 20% de descompte en la quota mensual. Muntaner 81, sobre-àtic, 1a.

08011 Barcelona. 93 453 86 05 · 686 006 920

www.kenzenpilates.com

KOS Fisioterapeutes

- 10% de descompte en totes les sessions.

93 412 06 27 · www.kosfisioterapeutes.com

info@kosfisioterapeutes.com

Marta Pugès (fisioterapeuta)

- Primera visita gratuïta i un 15% de descompte en la resta de sessions · 669 94 63 85 (horas convingudes).

Visites a Tona i Barcelona.

Susana Ramon Mètode Feldenkrais

Educació somàtica per a músics

- 10 % de descompte en sessions individuals i tallers col·lectius. Art, Moviment & Expressió. 670 343 627

contact@susanaramon.com · www.susanaramon.com

Coaching

Coaching per a músics

InPuls Art Coaching. Susana Ramon

- 10% de descompte · 670 343 627

contact@susanaramon.com

www.metodofeldenkrais.com

Hotels

Hotel Nouvel

- Descompte mínim del 10% al preu de l'habitació sobre la millor tarifa disponible a la web de l'hotel

+34 93 301 82 74 · www.hotelnouvel.com

Locals d'assaig i coworking

CAB38B Oto Music House

Espai d'assaig/performance amb equipament tècnic i amb capacitat per 25 persones assegudes.

- 17€/hora de lloguer. Descompte 10% per dia sencer o mitja jornada

www.octaviobugni.com/the-music-studio

CoMusicWork

Bucs d'assaig, espai de coworking, salad'esdeveniments...

- 10% descompte

682 62 12 10 · oriol@comusicwork.com

hola@comusicwork.com

Fes-te soci!

Per què?

Perquè formes part d'un col·lectiu que defensa els teus drets laborals i professionals

Estàs representat davant de polítics, institucions, empreses i associacions

Tens una oportunitat real de millorar la teva professió

Podràs accedir a informació sobre ofertes de feina, beques, subvencions, convocatòries...

Associem-nos i millorem la nostra professió

L' Associació de Músics de Jazz i Música Moderna de Catalunya (AMJM) és una entitat cultural, democràtica i de caràcter sindical creada l'any 1989 amb la finalitat de representar el col·lectiu de músics professionals i aconseguir millores culturals, socials i econòmiques. L' AMJM forma part de la Acadèmia Catalana de la Música i altres entitats en defensa del sector.

Els nostres objectius:

l Defensar els interessos del músic professional | Ser l'interlocutor legítimat davant les institucions | Divulgar la música i les activitats dels socis

Els nostres serveis:

l Assessorament jurídic | Descomptes i ofertes en empreses del sector | Informació regular i actualitzada de tot allò relacionat amb el jazz i la música moderna (convocatòries, ajudes, beques, concursos, etc.)

Les nostres eines de promoció:

l Jazz Butlletí | Festival l'Hora del Jazz-Memorial Tete Montoliu | Cicles organitzats en col·laboració amb altres entitats | Web de l'AMJM

Inscripció **8 €** • Soci **21 € cada 2 mesos** • Soci Col·laborador * **17 € cada 2 mesos** •
Cuota especial < 31 anys **17 € cada 2 mesos** • Soci estudiant **40 € tarifa anual** per estudiants de grau i màster •
Un soci presenta un nou soci **50 %** de reducció de la quota **durant 1 any**.

* El soci col·laborador rep el JazzButlletí i el Carnet de Soci i té descomptes a determinats serveis en conveni.

+ Informació:

Passeig Colom, 6 local 4 (Barcelona) • Tel: 93 268 47 36
amjm@amjm.org • www.amjm.org

AMJM
ASSOCIACIÓ DE MÚSICS
DE JAZZ I MÚSICA
MODERNA DE CATALUNYA